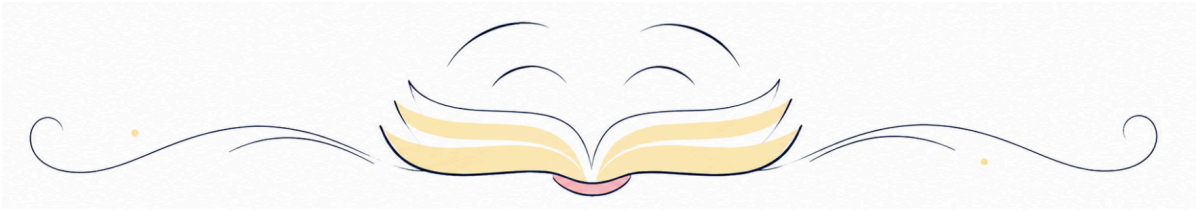

האוצר של כרם קדוש- שלומית עולה לצפון

🚌 כל כרם קדוש יוצא לטיול ענק לצפון – מעיינות, משחקים, לינה בחאן והרבה צחוקים! אבל הטיול הופך למסע מרתק בעקבות מפתח ישן, מפה סודית ואוצר מסתורי. סיפור מיוחד, מצחיק ומרגש על כוחה של קהילה, עזרה הדדית, ועל האוצר האמיתי שנמצא ממש קרוב ללב של כולנו.

מאת:	חגי כהן, סיפורי סבא
לגילאים:	3-12

📜 פרק מיוחד - האוצר של כרם קדוש

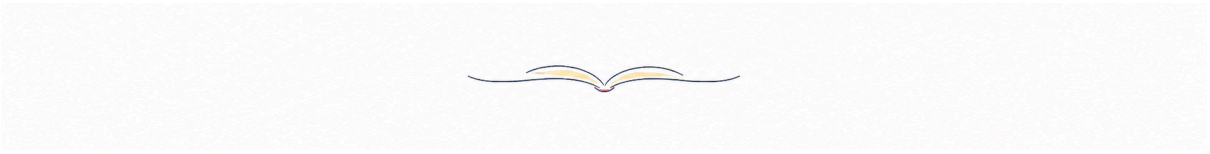
🌟 פתיחה

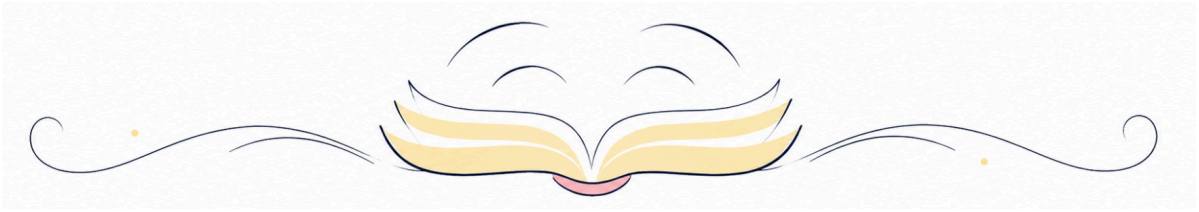
שלום לכל הילדים המתוקים וברוכים הבאים לעוד פרק מיוחד של סיפורי סבא!
אבל רגע... היום אנחנו בכלל לא בכרם קדוש.
או בעצם... אנחנו כן.
כי היום כל הכפר יוצא לטיול ענקי לצפון! מחכים לנו מעיינות, נופים, משחקים, חברים, צחוקים, לינה בחאן, והמון הפתעות.
אבל אף אחד לא תיאר לעצמו שהטיול הזה יהפוך למסע בעקבות... אוצר מסתורי.

השמש רק התחילה להציץ מעל ההרים של כרם קדוש, אבל בכפר כבר היה אי אפשר לישון. מכל בית נשמעו קולות של התרגשות. "תיק מוכן?" "יש מים?" "אמאאא... איפה הכובע שלי?" "נטע, למה הכנסת לתיק... תרנגול צעצוע?" "כי אולי הוא גם רוצה לטייל!" חייך נטע. כל הכפר התמלא בריח של קפה טרי ושל כריכים עטופים בנייר כסף. ילדים רצו בין הבתים, הורים סגרו את דלתות המכוניות, ואפילו הכלב של משפחת לוי נבח כאילו ביקש להצטרף לטיול. אבל אף אחד לא תיאר לעצמו שהטיול הזה יהפוך למסע בעקבות... אוצר מסתורי.

🚌 יוצאים לדרך

עוד לפני שהשמש זרחה לגמרי, כל רחבת הכפר כבר הייתה מלאה באנשים. ילדים רצו עם תיקים. אבות סחבו צידניות. אמהות חילקו כריכים. ומישהו כבר שאל בפעם החמישית: "עוד כמה זמן יוצאים?" זיו סחב תיק ענקי. אורי עוז הביט עליו. "זיו... תגיד... אתה בטוח שאנחנו נוסעים ללילה אחד?" "ברור." "אז למה לקחת מזוודה של שבועיים?" "כי אי אפשר לדעת..." "מה אי אפשר לדעת?" "אולי יהיה קר." "אבל אנחנו באוגוסט." "אז אולי יהיה חם..." כולם פרצו בצחוק. כשהגיעו לרחבת היציאה כבר עמד שם שי כהן עם חיוך גדול ורשימה ביד. "בוקר טוב כרם קדוש!" "בוקר טוב!" ענו כולם. שי הסתכל ברשימה וצחק. "רגע... מי לקח לי את העט?" "אני לא!" קרא זיו. "גם אני לא!" אמר אחיה. "אז מי כן?" שאל שי. פתאום נטע שלף את העט מהכיס. "רציתי לעזור לך לא לאבד אותו..." כולם פרצו בצחוק. "אז אתה כבר התחלת לעזור עוד לפני שיצאנו," חייך שי. ואז, רגע לפני שעולים לאוטובוס, נטע רץ לעברם כשהוא מנופף בידו. "מצאתי! מצאתי!" "בבקשה תגיד שזה לא עוד במבה..." חייך אחיה. נטע פתח את כף ידו. ובתוכה... מפתח ישן, גדול ומסתורי. "וואו!" התפעלה נויה. "מאיפה מצאת אותו?"

"שם..." נטע הצביע לעבר פח גדול שעמד בקצה הרחבה. אבא סובב את המפתח בידו. "מוזר... נראה עתיק מאוד." שי הביט במפתח ואמר לאורי עוז: "הנה, קח אתה את האחריות עליו ותנסה לגלות במהלך הטיול מה הוא באמת פותח..." אורי עוז קיבל אותו כאילו קיבל את מפתחות בית המקדש, וכולם עלו לאוטובוס.

🌊 הדרך אל בית לאה

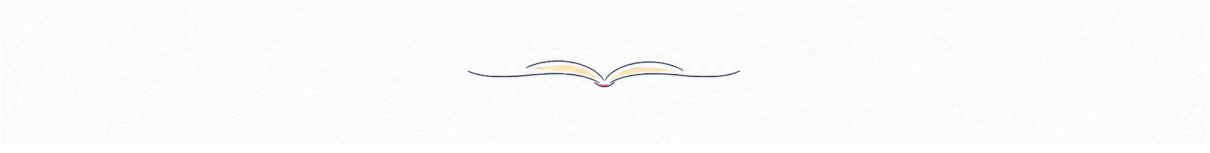
האוטובוס התחיל לנסוע. מישהו פותח שירים, מישהו מתחיל חידות. סבא חיים יושב ליד החלון. נויה מצביעה על פרות בחלון, זיו בטוח שכל עץ הוא "העץ הכי גדול בארץ", ונטע סופר טרקטורים בקול: "אחד!" "שתיים!" "שלוש!" "אבא! אם אני מגיע לעשרים אני מקבל גלידה?" "אם תגיע למאתיים..." "אני מתחיל מחדש!" כולם מתפוצצים מצחוק. האוטובוס עצר לבסוף בבית לאה, וכולם ירדו בהתלהבות. הילדים נכנסו למים ונהנו מכל רגע. נויה הכריזה בביטחון: "המים מגיעים רק עד הברכיים." היא קפצה פנימה בשמחה... והמים הגיעו כמעט עד החזה. זיו התפקע מצחוק. "נויה! הברכיים שלך ממש גדולות!" גם נויה התחילה לצחוק. ואז, בין רחיצת הרגליים והמשחקים במים, פתאום אחיה הבחין במשהו מנצץ ליד האבנים. הוא התכופף והרים בקבוק זכוכית ישן. בתוכו... מפה! זיו כמובן צעק בכל המרץ: "מצאנו אוצרררררר!!" כל הכפר התאסף סביבם. אבא פותח בזהירות את הבקבוק ומוציא משם מפה ישנה מאוד. כתוב עליה בכתב יד עתיק: "האוצר הגדול של הצפון."

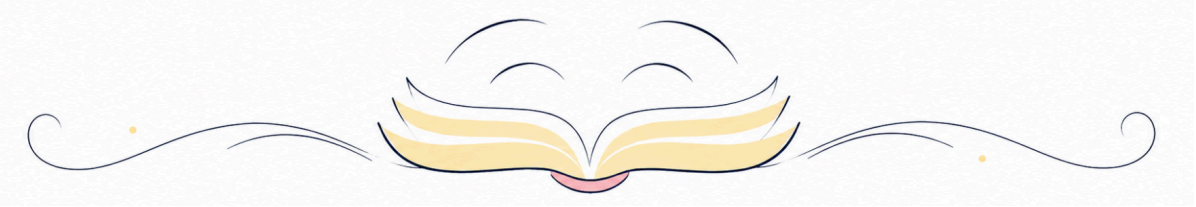
🗺️ נחל הקיבוצים

כאן מתחיל הכיף האמיתי. המפה מובילה אותם ממקום למקום, ובכל תחנה יש רמז ומשימה מצחיקה. הם מגיעים לנחל הקיבוצים, שבו המים צלולים וזורמים. לפי הרמז שעל המפה, המשימה הראשונה כאן היא: "מי שיעזור ראשון לחבר לעבור את המים - יקבל את הרמז הבא." זיו קפץ מיד: "אני מוכן!" נטע קרא אחריו: "גם אני!" זיו ניסה להרים את נטע כדי לעזור לו לעבור את הזרם... ושניהם איבדו את שיווי המשקל וכמעט נפלו יחד לתוך המים. כולם התפקעו מצחוק מסביב. למרות הנפילה, העזרה ההדדית פתחה את החלק הראשון במפה, שבלט מתוכה ואמר: "האוצר מתחיל בידידות."

🧱 תחנה שנייה - בונים יחד

התחנה הבאה במפה הובילה אותם לשביל צדדי שבו היה צריך להעביר אבנים כדי לבנות גל אבנים קטן שיסמן את השביל למטיילים הבאים. כולם התגייסו לעבודה, מרימים אבנים קטנות וגדולות. אורי עוז נעצר לרגע, התנשף ואמר: "רגע... למה אנחנו

עובדים קשה כל כך בשביל האוצר?" סבא חיים חייך והניח יד על כתפו: "לפעמים הדרך אל האוצר... היא עצמה חלק מהאוצר." הם סיימו לבנות את גל האבנים, ומיד התגלה החלק השני של המסר: "האוצר נבנה במאמץ משותף."

🍉 תחנה שלישית - האוכל של כולם

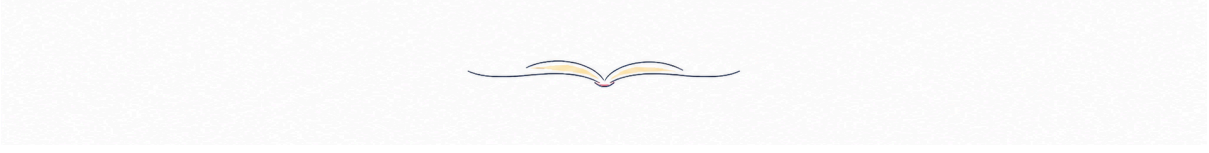
לקראת צהריים הגיעו לתחנה שבה צריך להכין ארוחה גדולה יחד. כל אחד תורם משהו ממה שהביא: מישהו מביא פיתות טריות, מישהו חותך ירקות בשקדנות, ומישהו מחלק שתייה קרה לכולם. זיו הסתובב בין השולחנות, תפס חתיכת מלפפון והכניס לפה. "אני רק טועם כדי לוודא שזה טעים..." אמר בחיוך ממזרי. אמא הרימה מבט מהסירים ושאלה בחיוך: "זו פעם עשירית שאתה טועם, זיו?" כולם צחקו, והארוחה הוגשה לבסוף לכל אנשי הכפר באהבה גדולה. באותו רגע הופיע על המפה הרמז האחרון שהוביל אותם ישירות אל היעד הסופי של הטיול.

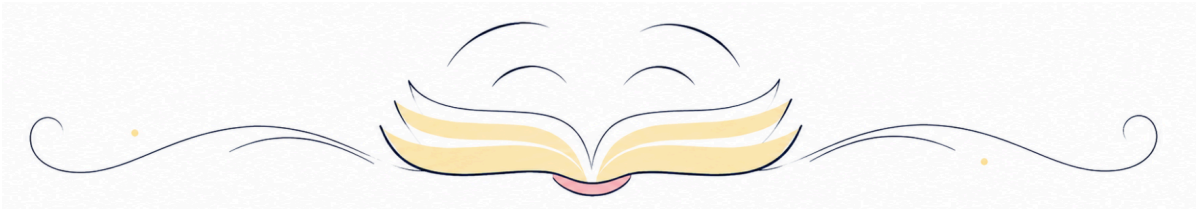
🏕️ מגיעים לחאן

לקראת ערב הגיעו כולם לחאן אל על. ריח המנגל כבר מילא את האוויר. ילדים שיחקו, אחרים פרשו מחצלות, ומכל עבר אפשר היה לראות אנשים שעוזרים זה לזה. אחד סידר שולחנות. אחד הדליק מנגל. אחד חילק שתייה. אחד עזר לילדים עם התיקים. אורי עוז הביט סביבו ולחש: "שמתם לב?" "מה?" "כולם עובדים בשביל כולם." באותו רגע התיישב לידם סבא חיים. האור הזהוב של בין הערביים מילא את החאן, הרוח נעצרה לרגע, וסבא חיים הביט בילדים ואמר: "ילדים... נדמה לי שאני יודע איזה מנעול המפתח המסתורי שנטע מצא באמת פותח..."

📖 הספר נפתח

באותו רגע בדיוק, מתוך התיק הישן של סבא, הספר החל לזהור באור יוקרתי ומסתורי. האותיות ריחפו באוויר, והם מצאו את עצמם באור פלאי ליד צדיק שסיפר על אדם שחיפש אוצר גדול. האיש הזה עבר הרים גבוהים, חצה נהרות סוערים, נדד ימים ולילות דרך יערות אפלים וחיפש סימן לאוצר בכל פינה נידחת בעולם. הוא התעייף מאוד, רגליו כאבו והוא כבר איבד תקווה. לבסוף, תשוש ועייף, הוא התיישב לנוח על אבנים קרות תחת גשר ישן. להפתעתו המוחלטת, בדיוק כשהרים את עיניו והסתכל סביבו מתוך מנוחה, הוא גילה שהאוצר הגדול שחיפש בכל קצוות תבל היה טמון ממש שם מתחת לגשר, קרוב מאוד לביתו שלו. אחיה שאל: "אז הוא בכלל לא היה צריך לנדוד

לכל המקומות האלה?" הצדיק חייך אליו ואמר: "המסע הארוך לימד אותו להעריך את מה שהיה מונח ממש מתחת לאף שלו כל הזמן."

💖 הסיום

האור נעלם, והם חזרו אל חאן אל על. אורי עוז הוציא מכיסו את המפתח הישן והושיט אותו לסבא חיים. סבא לקח אותו והרים אותו מול כל הקהל שהתאסף סביבם. "אתם יודעים איזה מנעול הוא פתח?" כולם שתקו בסקרנות. "את הלב," אמר סבא בשקט. "כל היום הלכתם לפי מפה וניסיתם לפתוח תחנות. אבל המפתח הזה פתח משהו הרבה יותר חשוב. הוא פתח את הלב לראות שכל הטיול הזה, עם כל המשימות והעזרה ההדדית, לא היה שווה בלי עשרות אנשים טובים." הוא הביט לעבר שי כהן שעמד בצד. "נכון, שי הוביל את הטיול במסירות גדולה, אבל הוא לא היה לבד." הילדים הסתכלו סביבם ופתאום ראו את כל מה שלא שמו לב אליו קודם: את מי שסידר את האוטובוס, את מי שהכין את האוכל, את מי שחילק מים, את מי שעזר לילד קטן לחצות את הנחל, את מי שנשאר אחרון כדי לאסוף את הזבל, ואת כל מי שפשוט הוסיף חיוך אחד קטן בדרך. "כל אחד מהם," אמר סבא, "החזיק חתיכה קטנה מהמפתח. וכשכל החתיכות התחברו יחד – נפתח האוצר האמיתי." נטע חייך מאוזן לאוזן, הכניס את המפתח לכיס שלו ואמר: "סבא..." "כן, נטע?" "אז בשנה הבאה... אני שוב אחפש את המפתח." סבא חייך, קרץ לו ואמר: "אל תחפש אותו על הרצפה... תחפש אותו בלב של האנשים." מסביב כבר החלו קולות השירה לעלות, ריח ה"על האש" התערבב באוויר הקריר של הערב, וכל אנשי כרם קדוש ישבו יחד סביב המדשאה. באותו רגע הבינו כולם שהאוצר הגדול ביותר שמצאו בטיול הזה לא היה מפתח ישן או מפה עתיקה, אלא קהילה של אנשים טובים שיודעים לשמוח, לעזור ולהיות יחד.

טיול מהנה חמודים, וניפגש כמובן בטיול הישובי בשנה הבאה, אהה סליחה בפרק הבאה.

